

казваме и ще му намеримъ колая.

Дъжда спре. Бурята, съ мълниеносни гърмежи, се дочуваше издалече и заходящитѣ лъчи на слънцето трепнаха по измокренитѣ прозорци на кръчмата.

— Хай, да се чукнемъ, че ще си отивамъ, — завърши Павелъ, станалъ на крака. Ей и слънцето огря.

— На добъръ часъ! — отвърна Мъглата. — Пъкъ утре прескочи тждѣва: ще ти кажа нѣщо; което само двама да си знаемъ.

Тази покана възрадва Павла. Тя му подгатваше за нещо, което само единъ дългогодишенъ полицай отъ голѣмия градъ може да догади.

И като си стиснаха ръцетѣ ивамата събеседници се раздѣлиха съ усмивка.